

3. Fatma Gültekin

Kudüs'ün Sustuğu Gün

İhtiyar, simsiyah kanatlarım her zamankinden daha hantal, daha ağır geliyordu gövdeme. Son on yıldır olduğu gibi bugün de göz kapaklarım açılmaya direndi. Yorgun bedenim sabahın soğuk rüzgarıyla titredi ve vücudumdan 2 tel tüy daha ayrılıp zeytin ağacının altındaki ıslak toprağa karıştı. Bir süredir ikametgahım olan bu ulu ağaç Mescid-i Aksa'nın tam karşısında, Kudüs'te gün batımının en güzel izlendiği tepe üzerindeydi. Bu sabah da gözlerim, Kutbetüssahra'nın parlak sarı yüzeyinin gerisinde ardı sıra göğü kızıla boyayarak yükselen Güneş'in aydınlattığı şehre bakar halde düşüncelere daldım.

Yolu Kudüs'e düşen herkes buralardaki en yaşlı canlıyı üzerinde dinlendiğim şu anca 105 yıllık toy zeytin ağacı zannederdi. Hatta bazısı taş yokuşun sonundaki duvara bitişik, daha 80'ine bile gelmemiş körpecik hurma ağacını 120 yaşında sanar bir de 120 yaş da sanki bir şeymiş gibi gölgesi altında o ellerinden düşürmedikleri teneke kutuyla fotoğraflar çekip, "Kim bilir neler gördü bu ağaç?", diye hikayeler uydururlardı. Ben ise onları dinleyip gülmek için girdiğim hurma dalları arasından başımı çıkarır, ağacın yetiştiği tohumu buralara taşıyan gagamı alaylı alaylı sallardım da aşağıdaki o dünyadan habersiz insancıklar onlarla nasıl da eğlendiğimi fark etmezdi bile. Hikmetini ne ben bilirim ne beni tanıyan kimse bilir fakat ben burada, tam da üzerinde dikildiğim bu topraklar henüz Kudüs adını bile almadan 5000 yıl önce dünyaya gelmiş bir bango güverciniyim. O vakitler, burası kervan geçmez tek tük ağaçlara sahip bomboş topraklar, artık yüzlerini bile hatırlayamadığım annem, babam ve kardeşlerimle bütün gün gökkubbe altında döner, yiyecek bir lokma arayarak günümüzü geçirirdik. Fakat bir zaman sonra anam ve babam öldü, benimle beraber doğan hatta benden küçük bütün kardeşlerim ihtiyarladı. Ben ise en dinç çağımda nasılsam ondan bir nebze olsun yaşlı hissetmedim. Bu tuhaf halim dilden dile dolaştı ve vaktin bilge şahininin kulağına gitti. Hikayemi duyan şahin günler sonra beni buldu ve karşıma geçip uzun uzun gözlerime baktıktan sonra:

"Sen," dedi, "ihtiyar dostum; bu kuru, ağaçsız topraklar üzerinde tarihe tanık olacak ve zorlu mücadelesinde bu kutsal şehre yoldaş olacaksın."

Ve ben, bu bilge kuşun dediği gibi memleketime yoldaşlık ederek asırlar geçirirken, gagamda oradan oraya taşıdığım çelimsiz meyve tohumları koca dallarında dinlenip yemişlerini yediğim heybetli ağaçlara, annelerinin karnına yeni düşmüş bebekler ise ak saçlı bilge ihtiyarlara dönüp

3. Fatma Gültekin

Kudüs'ün Sustuğu Gün

dünyadan geçip gittiler ve başkaları ana rahmine düştü. Başımın üzerinde milyonlarca kez döngüsünü tamamladı Güneş, sayısız Yıldız parlayıp söndü ve ayaklarımın altındaki topraktan 60 nesil geçti. Tıpkı bilge kuşun söylediği gibi bütün bir tarihe tanık oldum.

Romalılar Kudüs'e yukarıdan bakan Golgota tepesine o devasa çarmıhı kurdukları vakit ben çaresizce tepelerinde kanat çırpıyordum ve bir gece vakti Allah'ın Sevgilisi ebedi yuvama uğradığında mescidin topraklarına hiçbir şeyden habersiz tohum taşıyıp su veriyordum. Bundan yıllar sonra Faruk Ömer'in ordusu uğradı memleketime ve ben, dört bir yanında namaz sesleri yükseldikçe, toprağına alnını koyup Allah'a yakardıkça insanlar Kudüs'ün onlara eşlik ettiğini işitir gibi oldum. Sultan Selim'in ordusu topraklarına ulaştıktan sonra halkı bolluk içinde yaşadığında ise yemişlerinin nasıl lezzetlendiğini, nasıl şekerlendiğini meyvelerinin, suyunun nasıl da serin aktığını ve yerleşip halkına kardeş olan Türkler onu sarıp sarmaladıkça çilekeş dostumun nasıl da minnet duyduğunu gördüm. Halk mutlu oldu, Kudüs mutlu oldu; o mutlu oldu, ben mutlu oldum.

Fakat sonra insanoğlu en korkunç hastalığını bir kez daha gösterdi. Zengin fakir'in ekmeğine, doymasını bilmeyen koca devletler başkalarının topraklarına göz dikti. Ve gökteki kuşların bile bahsetmekten haya ettiği o korkunç savaş başladı. Osmanlı dört yana direnemedi ve kaybetti Kudüs'ü. Layetezelzel hakimleri de topraklardan çekilip meydan düşmana kalınca tarihe ve yüce kahramanlara yuva olmuş kutsal memleketimi kirli siyasetlerine alet eder ve bu çatışmanın içinde kalan masum halka korkunç katliamlar düzenler oldular. Ve ben, yıllarca bu katliamı acı içinde izledim, beş bin yıl göğe bakan gözlerim ağlayan her çocukla ağladı, yüce peygamberlerin ayak bastığı topraklarda günlerce dua ettim. 80 yıl kah yalancı bir barışın sessizliğiyle dinlendim, kah dost memleketlerden gelen fedakar gençlerin mücadelesiyle attı kalbim. Yıllar bu acı ve gözyaşının arasında geçip giderken Kudüs'te yetişen ağaçların etli, yumuşak zeytinlerini diş kesmez oldu, suyu kirlendi, sesi kısıldı. Bereketli topraklarında büyüttüğü evlatları acı çekti, Kudüs acı çekti, o acı çekti ben acı çektim.

10 yıl önce bir mayıs sabahındaysa belki 80 yıldır ilk defa şen şakıyan kuşların gürültüsüne uyandım. Kuruyup giden ağaçların dallarında bir gecede patlayan tomurcukları ve bahçeler boyunca güneşe adeta selam verir gibi dimdik serilmiş renkli çiçekleri görüp hayret ettim. Çünkü yıllardır gözyaşı kokan gökyüzünde heyecanlı bekleyişlerin mutluluk veren kokusu vardı. Soruşturunca Türkiye'den gelen kuşları duydum, haber getirmişlerdi; Gazze'de muhtaç bekleyen çocuklara gelen yardımı, gönüllüleri ve hala kalbi Gazzeyle atan Türkler'i anlatmışlardı. Elbette Kudüs de duymuş, misafirleri için yeniden açmıştı çiçeklerini.

3. Fatma Gültekin

Kudüs'ün Sustuğu Gün

Ben ise bu haberi alınca doğdum doğalı ilk defa, dikilip durduğum tepeleri terk edip Akdeniz'in bucaksız ufuklarına açıldım. Eski bir dostumdan gelen selamı karşılamak istedim. Türk Kudüs'ün geçmişi, en güzel günleri ve her daim kurtuluşu için savaştan dostuydu. Yıllar boyu uçmadığım mesafeyi aştım. Akdeniz'in açık mavi suları üzerinde kanat çırparken beyaz tüyerim meltemi kucaklayıp havalandı, günler doğup battı ve sonunda sabahın bir vaktinde açılmış bayrakların altında kardeşlerine yardıma giden gemileri uğurlamaya gelmiş yüzlerce insanın doluştuğu kıyıya ulaştım. Yukarıdan bakınca meydana serilmiş kum taneleri gibi görünen kalabalık, metrelerce uzanan limanı baştan başa doldurmuştu. Alkışlar eşliğinde gönüllüler birer birer gemilere bindi ve ardı sıra dikilen kalabalığın dualarıyla filo, Akdeniz'in sıcak sularında yol almaya başladı. Ben de kah güverteye konup kah üzerinden süzülüp eşlik ettim gemilere. Yüzlerce gönüllünün hepsini tanıdım, hep beraber namaz kıldıklarında onları izledim, aynı dili konuşmadan nasıl da aynı hayali kurduklarını gördüm, kahkahalarını dinledim. Ve oturup hep beraber taşıdıkları yardımları nasıl ulaştıracaklarını konuşurlarken Gazze'de aç bekleyen çocuklarım aklıma geldi. Yüzlerinde göreceğim tebessümü hayal ettim. Tıpkı o filoya katılan herkes gibi bu hayalden içime sonsuz bir cesaret aktı. Ve üç gün bu insanları izlerken içimden hep aynı şeyi geçirdim.

“Keşke, tıpkı bu gemideki yürekler gibi bir olmayı bilse bu coğrafyanın bütün çocukları.”

O zaman uzaklarda bu geminin yolunu gözleyen dilhun dostumun zulmü de biterdi. Ancak bir olduklarında kutsallarını koruyacak gücü bulabilirdiler. Ben bu düşüncelere dalmış geminin güvertesini beklerken günün sabaha yaklaştığı, gecenin en karanlık saatinde zalim düşman yine karanlık yüzünü gösterdi. Yerden koca gemiler, gökten saldırgan tavırla üzerlerinde dönen helikopterler iki taraftan sıkıştırdı filoyu. Ve ellerinde boyunca, kapkara ağır silahlar taşıyan savaş kostümlü askerler tek yükü götürdüğü yardım olan mavi boyalı tekneye girmeye başladılar. O gün, o gemiye davetsizce girenlerin gözlerinde iki şeyi aradım. İnsanı insan yapan iki şey: merhamet ve vicdan. Fakat o gözlerde saf nefreti, kanı dökülmüş bir milletin kan dökmeye açlığını gördüm. Ve intikamlarını bir avuç masumdan alışlarına tanık oldum. Yalnızca kadına,yaşlıya,yetime nefes olacak zararsız iki lokmanın acısını canlar alarak çıkardılar. Ben tepelerinde çaresiz çığlıklar atarken tek silahı ettiği dua olan bir avuç gönüllü, karşılarındaki ağır silahlara kafa tuttular. Esirler alındı, silahlar patladı ve günlerce yardım etmenin heyecanını gördüğüm yüzlerde şehadete kavuşmanın tebessümünü de gördüm. Daha fazla dayanamayınca zulüm görmekten yorulmuş gözlerimi sımsıkı yumup evime döndüm.

3. Fatma Gültekin

Kudüs'ün Sustuğu Gün

Ben utanıp ağzıma alamadım ama denizinde yüzen balıklar, Güney'den gelen kuşar, haberi duyan insanlar kıyılarında olanları bütün Filistin topraklarına anlattılar. Dilden dile dolaşıp Kudüs'e kadar ulaştı laf.

Beş bin yıl süzıldüm semalarında Kudüs'ün. Her gün içtim suyundan, yemişlerinin her türlüünü tattım ve elli asır çiğnedim kutsal topraklarını. Havasıyla suyuyla ete kemiğe büründüm. Bu yüzden kimseler duyamasa da ben mutlaka her dediğini işitirdim. Fakat o günden beri duyamaz oldum sesini. Ona el uzatmak için denizler aşan dostlarının başına geleni duydu duyalı ve daha on dokuzundaki Furkan'a bile insaf etmeyen ayaklar tekrar çiğneyince topraklarını elleri kolları bağlı bir tutsak gibi sessiz ve kıpırtısız bekler oldu. Küstü belki de. Üzerinde yaşanan zulme sırtını dönen koca dünyaya küstü. Elli asırlık sohbet arkadaşım muhabbeti kesince ben de beş bin yıl sonra ilk defa yalnız ve yorgun hissettim kendimi. Artık yaşlı gelen bedenimi bıraktığım ihtiyar zeytin dallarında bütün gün toprakların bereket, halkın huzurla dolu olduğu hür günleri anar oldum.

Böyle yaşlanıp giderek 10 yıl bir sedaya hasret bekledim dostumun başını. Bunca zaman tek kelime duymadım ondan. Fakat Akdeniz kıyılarından burnu kendisine dönük geçen her gemide yüreğindeki kıpırtıyı yakalarım hala. Yıllar önce kavuşamadığı dostlarından başka bir selam arar gibi, bağlı ellerine rağmen, iplerini çözecek gemi geldi mi diye kıyılarına uzanan dağların eteklerinde şöyle bir yükselip ufukları yokladığını hissederim.